

Publicerad 2006-04-14 16:00 av Xena

Ur Romanen Glömskan... kapitel 9

Glömskan, kapitel 9

I ett mörkt rum flera mil från Nathans lägenhet satt en person omgiven av mörker sånär som på den svaga glöden som fortfarande glödde i den enorma eldstaden. Vreden och hatet låg som en tjock dimma i rummet. När elden flammade upp för att snabbt dö ut igen syntes att rummet gått igenom en grov misshandel. Glasplitter låg krossat på golvet, en stol låg omkullkastad mitt på golvet, en gammal antik vas var i skärvor alldeles innanför den stängde ekdörren. Men det var näst intill helt tyst, så när som på svaga snyftningar.

"Min man, han..." hon verkade inte veta om hon borde berätta eller inte. "Han var så underbar i början... sen började jag inse att han inte var riktigt frisk.

"Hur menar du inte riktigt frisk?" Nathan ställde ifrån flaskan med Jacobs Creeks vita vin efter att ha fyllt på deras glas. Victoria drog upp benen mot överkroppen och lutade sig bakåt i soffan med glaset lätt mellan pekfingret och tummen.

"Första gången jag förstod att något var galet, ja det var 6 månader efter vi gift oss han tappade humöret på sin son, som för skojs skull brukade flirta med mig"

Nathan svalde klunken fel.

"Flirtade hans son med dig?" viskade han mellan hostattackerna.

Victoria log mot honom

"Marcus är 45 år och hans son 24 och jag är 26 så... han blev svartsjuk helt enkelt, men inte måttligt heller. Han låste in mig på mitt rum och hotade sin son med ett prydnads svärd. Jag vet faktiskt inte hur det skulle slutat om inte Lauren lyckades få honom att lugna ner sig"

"Lauren?"

"Hans dotter"

Nathan skakade på huvudet medan han tog en ny klunk.

"Hur kom det sig att du stannade kvar, jag menar han verkar ju ha varit redo för män i vita rockar"

"Jag vet inte, men Marcus .. han är charmig och i slutet hade han övertalat mig om att jag skulle belåten med en man som älskade mig så där mycket. Han lyckades övertala Colin att allt var okej också och jag tänkte om han som fått svärdet riktat mot sig kunde förlåta kunde inte jag vara sämre"

Deras blickar möttes och hon kände sig dum, hon var inte ett spånigt fruntimmer som kunde hålla till godo med en vrickad karl, misshandel och hot, ändå hade hon gjort det.

"Vad hände sedan då?"

"Det var lungt ganska länge och till slut inbillade jag mig att allt bara var en dröm eller att jag överdrivit det som hänt, och tro mig Colin flirtade inte med mig igen, han tordes knappt titta på mig." Hon drog benen närmre och stirrade på glaset.

"Hur länge sedan är det du ... stack?"

Om Nathan inte varit så uppmärksam skulle han ha märkt den snabba smärtan som gled över hennes ögon.

"Inte fullt ett år"

Lauren Lexington gick genom det stora huset som ekade när hennes klackar smattrade mot marmor golvet. Hennes pappa hade åkt till arbetet, hon hade stått i biblioteket och sett hur han körde ut från gården. Hon älskade vara ensam i huset, eller åtminstone att inte behöva dela de underbara rummen med en uppkommling som Victoria Miller. I Laruens ögon skulle den kvinna aldrig ha tillträde till familjenamnet Lexington.

Babette hade ringt kvällen före, hon kallade henne aldrig mamma eftersom hon ansåg att kvinnan förbrukat alla möjligheter till en sådan titel, utan hon kallade henne helt enkelt Babette. Deras förhållande hade varit kyligt sedan Lauren var tio år och hon kommit hem från skolan tidigt och hittat modern i armarna på en främmande karl, den dagen avgjordes var hennes lojalitet låg. Numera när de olyckades och måste tala med varandra så var det korta samtal som oftast gick ut på att fråga var Colin höll hus. Igår hade hon frågat hur Marcus mårde, precis som hon brydde sig, förmodligen ville hon bara pressa sin fd make på mer pengar. Lauren tyckte mycket illa om sin mamma.

Medan hon gick och njöt av tystnade och de vackra rummen som hon älskade så mycket hörde hon hur ytterdörren slog igen. Med en irriterad rynka i pannan gick hon mot hallen bara för att upptäcka sin ohängde bror.

"Colin, är du redan hemma"

"Nä syrran, jag är egentligen i San Fransico"

"Jag antar att du räknar det där till humor" Hon rörde inte en min utan stirrade med iskall blick på det misslyckande som föreställde hennes bror

"Frågar man dumt får man räkna med dumma svar"

Han lyfte upp ryggsäcken som lutade mot hans ben och snörde den över axeln och började gå mot den breda trappan.

"Var har du varit Colin"

"Det ska du skita i"

"Hmpf... ditt enorma ordförråd visar bara hur otroligt tomt det är i skallen på dig"

Colin stannade upp och vände sig mot sin syster

"Jag är äldre än du Lauren och du är definitivt inte min morsa så låt mig vara ifred"

"Tyckte bara det var intressant att Tom ringde i förrgår och frågade efter dig, jag menar med tanke på att ni var ute och campade ihop borde han eventuellt ha sett dig eller hur?"

Colin hade nästan nått det översta trappsteget

"Jag ångrade mig och tog den nya hojjen på en liten tripp om det känns som om du behöver veta allt"

Han fortsatte upp och försvann in i det rum som han sov i sedan han var 2 år gammal och smällde igen dörren efter sig.

Lauren stod kvar längst ner i trappen med munnen i ett spänt streck. Hon visste var han varit. Bara några timmar tidigare hade hon stirrat på kort av honom och den där jäkla människan, han hade sökt upp henne

och om hon tyckt illa om honom tidigare så var det inget motför hur hon kände för honom nu.
Svikaren...

Marcus var trött. Han hade varit trött så länge nu att han började vara less. Hans sekreterare hade stirrat på honom som om han hade stora gröna prickar i ansiktet när han anlände den morgonen, han hade faktiskt stått framför spegeln länge för att försöka hitta prickarna, men insåg slutligen att det förmodligen handlade om de mörka ringar som omgav hans matta ögon. Han sov inte bra...han drömde mardrömmar... alltid blodiga mardrömmar.

Ibland var han rädd, rädd att han gjort illa Tory, att han kanske hade styckat henne och gjutit in henne i källarväggen precis som den fördömda polisen verkade tro. Han hade ju sedan lång tid tillbaka problem med humöret, Babette hade lämnat honom, inte bara för att brandmannen hon knullade bett henne utan för att han hade visat henne vad han ansåg om otrohet med knytnävarna. Det var på grund av våldet hon lyckats pressa honom på så mycket pengar, han ville inte fläcka sitt goda namn med en polisanmälan.

Han hade blivit förstummad då båda barnen bestämt sig för att bo med honom, Lauren hade länge varit sur på sin mor, men Colin tyckte bara det var bekvämt att bo kvar och han hade aldrig varit våldsam mot barnen, eller han kunde då inte minnas att han varit det. Förutom den gången då han nästan spetsat Colin på ett gammalt samurajsvärd, men som vanligt hade Lauren löst situationen.

Telefonen ringde och hans tankar skingrades. Från det att första signalen ljudit tills dess att han lyfte luren skedde förändringen. Den förvirrade, förtvivlade mannen byttes ut mot Marcus Lexington, Vd för Lexington INC.

Något hade förändrats. Victoria kände det i luften, hon såg det i hans blick. Nathan såg på henne med en ömhet som hon alltid önskat men aldrig fått i sitt äktenskap. Passion - javisst, kärlek - en hel del, vrede - jåkligt mycket, men ömhet? Nä, Marcus var inte en öm man. Hon log mot honom där han såg nästan malplacerad ut i sin egen soffa och sträckte fram handen.

"Jag tror aldrig jag har tackat dig för att du rädda mitt liv"

Hans kinder rodnade lätt och han log blygt mot henne. Hon kunde inte hjälpa att hon kände sig road av att denna man plötsligt blivit blyg och rodnade.

"Eh det är inget att tala om" hans ögon stirrade in i hennes och hon hur hennes blick gled ner till hans läppar. Hon lutade sig så omärkbart hon kunde närmare, han verkade också närma sig och hon kände värmen från hans andetag mot sina läppar när telefonen gav ifrån sig ett aggressivt läte

Förtrollningen var bruten, Victoria pustade ut medan han försvann för att svara. Vad höll hon på med egentligen?

I handen låg en docka. Inte en vanlig docka. En docka gjord av halm och tyg, med några tussar brunt hår fast sytt på vad som skulle föreställa huvudet. Den andra handen klämde ut några droppar lim och snart trycktes ett ansikte från ett sönderklippt foto fast och dockan fick ett ansikte.

Tillverkaren vred och vände på dockan. Den såg bra ut, precis som den skulle. När dörren gled upp och röster hördes blev dockan undanlagd i en låda, en låda full med liknande dockor. En del hela, andra trasiga, en del med nålar, andra brända, en del med hårtufsar andra med nagelbitar... många dockor i en enda låda.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten